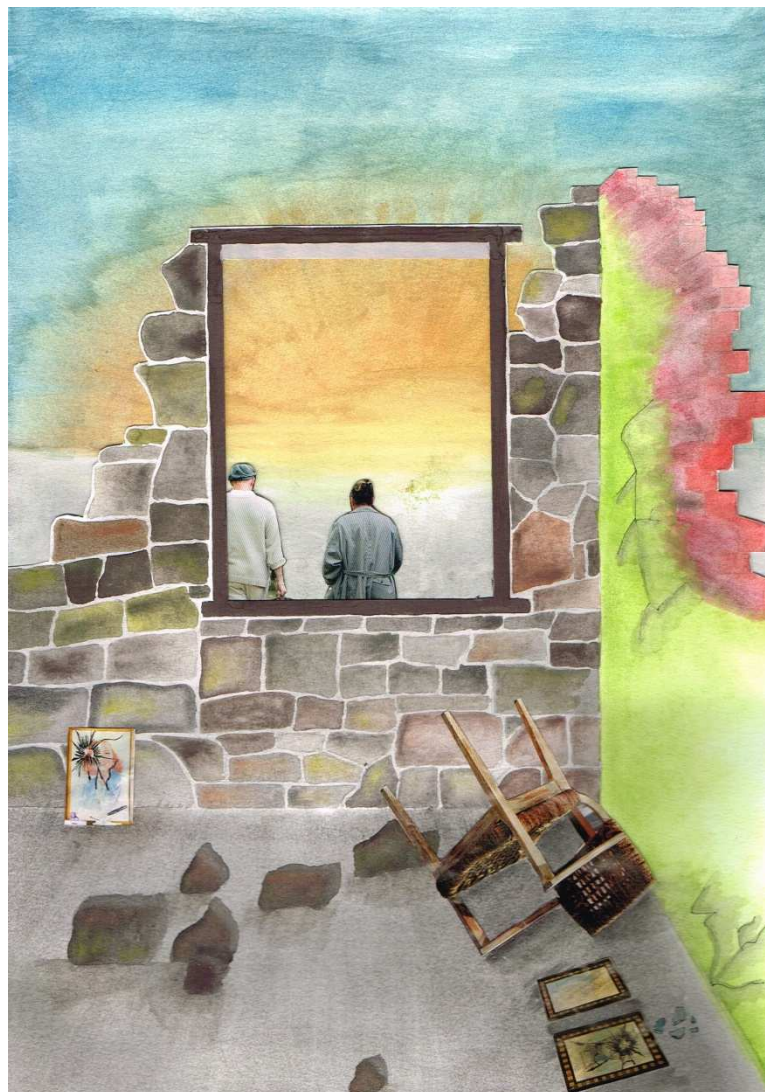

TREBALLS GUANYADORS CONCURS SANT JORDI 2022

Cintia Escudero Primer premi d'il·lustració 2022

CFA CAN BATLLÓ

PRESENTACIÓ

Els jurats dels Concursos d'il·lustració i literari de Sant Jordi 2022 del CFA Can Batlló ha decidit atorgar els premis següents:

Concurs literari 19a edició

- Primer premi a *La comunitat de paraules* de Manuel Sebastián Valle, presentat amb el pseudònim Pere Ratafia.
- Segon premi a *M'estaran esperant a l'aeroport amb un cartell amb el meu nom?* De Francisco Carnerero Benítez, presentat amb el pseudònim Sol naixent.

Concurs d'il·lustració 8a edició

- Primer premi al treball de Cintia Escudero, amb el pseudònim de CVE.
- Segon premi ex aequo al treball de Yblin Osinaga, presentat amb el pseudònim In between.
- Segon premi ex aequo al treball d'Elisabet Moreno, presentat amb el pseudònim Cafè amb llet.

Els treballs d'il·lustració estan inspirats en el text sobre la guerra que es reproduïx a continuació.

ELS HORRORS DE LA GUERRA

“Penso en aquell temps tan feliç. El temps de pau. Aquell temps en què no havíem de preocupar-nos per poder obtenir queviures, en què no havíem de faltar a l'escola perquè havíem de fer cues. En què no havíem de deixar les nostres tasques diàries i anar al refugi perquè vinguessin uns avions a destruir-nos a nosaltres i la nostra ciutat. Tornarà aquell temps? Sí, ha de tornar! Perquè torni és necessari que s'acabi la guerra.

Aquesta terrible guerra. Si tothom l'odiés, però amb un odi tan gran... amb un odi que sols es fes extensiu a ella, perquè no hi ha res ni ningú que es mereixi un odi tan gran com el que es mereix la guerra, de guerres no n'hi hauria.

És tan dolenta, la Guerra... I tan bonica la Pau!”

Text de l'Encarnació Martorell i Gil (12 anys) .

Extret de *La guerra amb ulls d'infants* (Grega, 2017)

Concurs literari de Sant Jordi 2022

de la Biblioteca CFA Can Batlló

LA COMUNITAT DE LES PARAULES

per

Manuel Sebastián Valle

LA COMUNITAT DE LES PARAULES

Aquesta és la història d'un pronom relatiu cansat de la seva situació dintre de l'oració i com es va rebel·lar davant de la comunitat de paraules. Deia que estava fart de veure's sempre relegat a estar dintre d'una oració subordinada, que tenia ànims de superació i que la normativa vigent no el deixava desenvolupar-se intel·lectualment com ell volia. Pensava en la seva capacitat per poder ser un substantiu i arribar a tenir nom propi, però que la societat de paraules estava tan jerarquitzada que li era impossible progressar. Com a protesta per la seva indignació, com si d'un ritual japonès es tractés, es va tallar l'accent.

Quan aquests fets van arribar a les oïdes de la comunitat es va crear un gran aldarull. Estaven sorpresos de com un pronom podia atemptar contra les normes reguladores de la llengua i es posaven les mans al cap, nerviosos, intentant trobar-hi una solució. Mentrestant, els altres tipus de pronoms es van fer ressò de la notícia i es van començar a despertar sentiments de solidaritat. Semblava que s'estava germinant un moviment revolucionari. El Tribunal de les Lletres va passar el problema al Poder Superior de Justícia, format per les vocals fortes. Aquestes, estudiant la situació, van dictaminar que l'actitud dels pronoms era intolerable i que mereixien un càstig exemplar. Van sentenciar que, a partir d'aquell moment, sempre davant d'un pronom aniria encadenada una coma.

Aquest fet va caure com un tsunami per a una gran part de la comunitat, sobretot per a les paraules dels estaments inferiors. L'ambient es va escalfar molt ràpidament i van sorgir noves reivindicacions. Els diftongs van demanar la independència entre les vocals: volien els mateixos estatuts que regien per a els hiats. Els articles van reclamar la supressió de gènere i les preposicions van decidir no alinear-se per ordre alfabètic; estaven fartes que les recitessin com a lloros a les escoles. El caos es va imposar.

El Tribunal de les Lletres, desorientat, va cridar els verbs perquè entressin en acció. Els verbs, sense unes ordres clares, no sabien si aplicar l'infinitiu *atacar* o el gerundi *ballant*. El clima de crispació anava augmentant i a les paraulotes, famoses per la seva violència verbal, els van donar dos accents perquè tinguessin més contundència. Així doncs, ímbecíl, càbró, bórdegàs, ... van ser les noves paraules doblement accentuades benvingudes al diccionari.

Tot dos bàndols es van armar i la tecnologia va entrar en joc. Van posar emoticones per cada estat d'ànim. Normalment, ninots grocs, però si estaven de molt mala llet es podien posar ben vermells. Si l'alegria vessava: flamenca, flamenca, flamenca!

A cap d'un temps, algun llumeneres va inventar els *mems* i ara s'està desenvolupant la metadada.

Poc li importa al nostre pronom relatiu, que no va arribar a ser un substantiu, i ara està de baixa per accent mutilat, esperant la prejubilació per anar-se'n a Benidorm.

Pere Ratafia

In between

2n. Premi il·lustració Yblin Osinaga

M'estaran esperant en l'aeroport amb un cartell amb el meu nom?

Pseudònim: Sol Naixent

Era Agost de 1974 i just acabava de fer 20 anys. Havia començat a treballar en el sector del turisme, feia poc temps, i els meus viatges s'havien limitat a Sant Llorenç de Morunys i com molt lluny a Andorra. Vaig canviar-me a una Agència de Viatges on organitzaven viatges per tot el món, i al cap de pocs mesos de ser allí, el director em va preguntar si parlava anglès. La meva resposta va ser, "l'estic estudiant i parlo una mica " i ell sense immutar-se va contestar-me, "mira si tens el passaport en vigor i en quinze dies aniràs de guia acompanyant un grup de 25 persones a Thailandia, Hong Kong i el Japó". Se'm va tallar la respiració i no vaig caure a terra de miracle. Aquella nit no vaig poder dormir i vaig estar gairebé tota la nit repassant mentalment tot el que sabia d'anglès i que no era molt, per cert.

Els dies que van transcórrer fins a la sortida del viatge vaig estar anant a classes d'anglès intensiu, i vaig aprendre totes les frases relatives a les situacions que podria trobar-me en aeroports o hotels, i per a no donar la impressió als clients que viatjaven amb un jove sense experiència, cosa que em preocupava molt.

El dia de sortida vaig trobar-me amb el grup a l'aeroport de Barcelona. En el grup havien personatges curiosos, entre ells, un aristòcrata casat amb una famosa model, un polític que posteriorment va optar a l'alcaldia de Barcelona, un intel·lectual, diversos executius agressius i un catedràtic de la Universitat de Sevilla, a més d'altres parelles molt viatgeres.

Gairebé tot el vol a Bangkok, via Roma, d'unes 10 hores vaig passar-me'l repassant totes les frases en anglès que havia après, per a quan arribés a l'hotel i poder sol·licitar les claus de les habitacions. Quan arribem a Bangkok, ¡¡oh miracle¡¡, m'estaven esperant amb un cartell amb el meu nom a l'aeroport i això va tranquil·litzar-me molt.

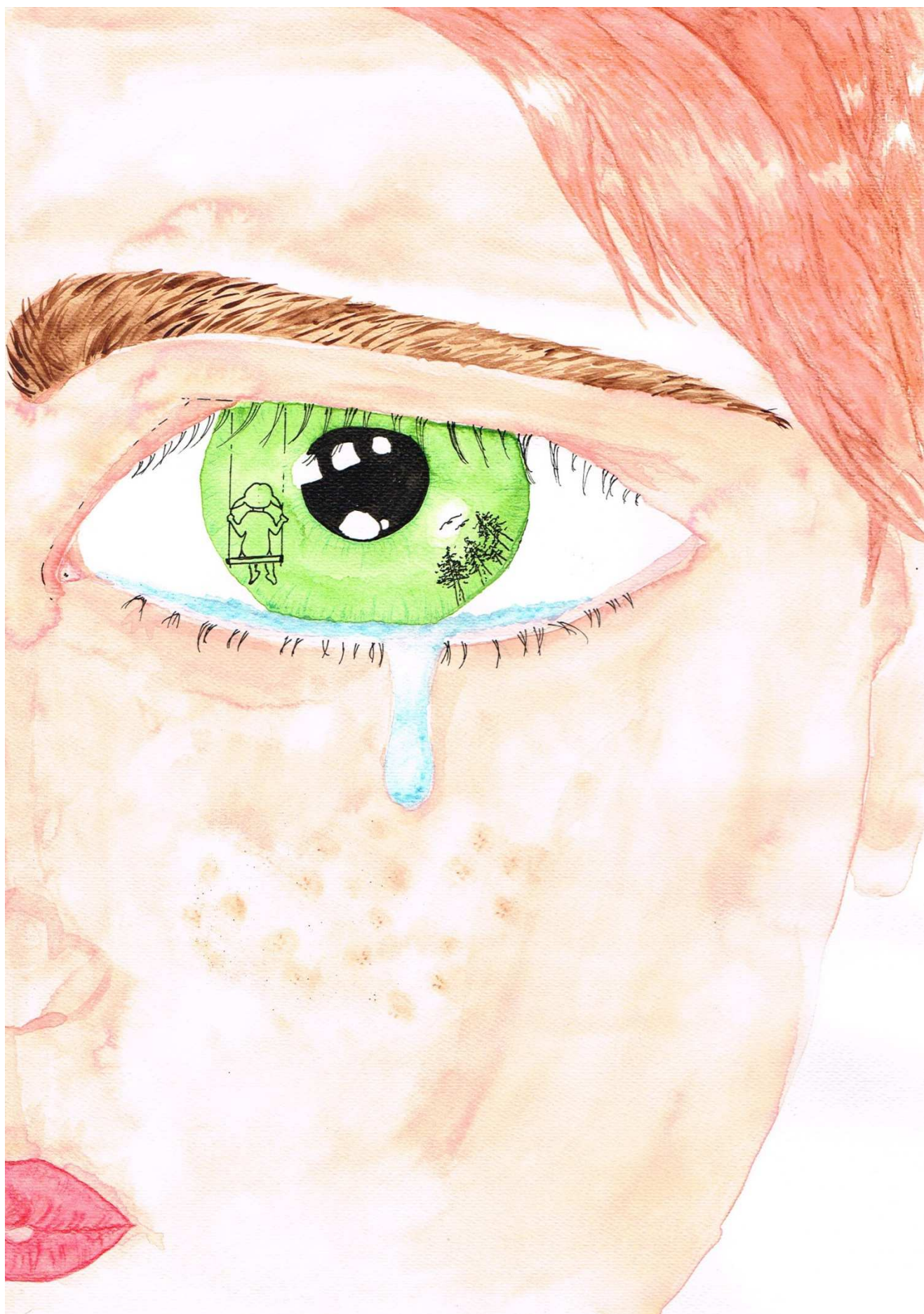
En arribar a l'hotel, amb pas lleuger em vaig dirigir a la recepció i amb el meu millor anglès, vaig sol·licitar les claus de les habitacions. Aparentment em van entendre i van dir-me alguna cosa que jo no vaig entendre. Passaven els minuts, que em semblaven eterns, però jo no m'atrevia a girar-me perquè els clients no notessin que estava nerviós.

Al cap d'una estona la guia local va tocar-me l'espatlla i va dir-me "Francisco aquí tens la clau de la teva habitació" i jo amb sorpresa li vaig preguntar, ¿però on són els clients? ja que no els veia. Ella em va contestar "Ja són a les seves habitacions, jo mateixa els he lliurat les claus" ¡¡Uff quin ensurt vaig passar¡¡, resulta que l'hotel tenia un lloc especial per atendre als grups, que jo no vaig veure en entrar tan ràpid sense girar la mirada.

En l'aeroport d'Hong Kong també hi havia una persona que **m'esperava amb un cartell amb el meu nom.** ¡¡Segon miracle¡¡ En arribar a l'hotel, i tenint en compte el que havia passat a Bangkok, no vaig córrer cap a recepció i vaig mirar atentament si també hi havia algun taulell especial per a rebre als grups, i així va anar. Tot sota control, vaig dir-me.

A Tòquio també es va produir **el tercer miracle, i m'estaven esperant en l'aeroport amb un cartell amb el meu nom.** L'arribada a l'hotel va ser tot un èxit, ja que tenia molta experiència per a demanar les claus de les habitacions, era tot un expert en aquesta matèria.

Durant l'estada al Japó vam tenir la sorpresa més important del viatge, i va ser l'últim dia d'estada a Tòquio, matí d'hora mentre era a la banyera vaig notar que el mirall de la paret es movia i que sentia un lleuger mareig, que en principi vaig pensar que era pel vapor de l'aigua calenta, fins que vaig adonar-me que era un terratrèmol. ¡¡Oh Déu meu¡¡, vaig sortir corrent de la banyera i amb una simple tovallola al voltant del cos vaig sortir espantat al passadís del pis 20 del gratacel on estava l'Hotel Takanawa Prince, vaig veure que s'acostava un cambrer japonès amb una safata de desdijuni i vaig cridar "Terratrèmol, terratrèmol" i ell impassible em va dir, "tranquil, tranquil és molt petit i això aquí és habitual". Però per a mi **va ser el veritable miracle del viatge.**

Segon premi d'il·lustració a Elisabet Moreno